

Novinová zásilka - povolila Česká pošta, s. p., Odštěpný závod Praha č.j. Nov. 5400/95 z
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresátů:

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2000
ročník 10

Setkání, které změnilo život krajanů

(K 10. výročí návratu černobylských krajanů na území historické vlasti)

Dne 27. února 1990 se na velvyslancetví v Moskvě uskutečnilo setkání reprezentantů černobylských krajanů s prezidentem Československé republiky Václavem Havlem, které prakticky odstartovalo začátek bezprecedentní humanitní akce - návratu krajanů ze zóny postizované následky havárie na černobylské atomové elektrárně. Ale nejdříve - co tomu předcházelo.

Obrození české kultury na Ukrajině a myšlenka návratu do vlasti

Vznik českých osad na Ukrajině má svou dávnou a zajímavou historii, která je výborně popsána v řadě publikací. Velký význam mezi nimi má monografie Jaroslava Vaculika "Dějiny volyňských Čechů" (vyšly 2 díly). Život a činnost českých emigrantů v carském Rusku a bývalém SSSR je dnes předmětem zájmu historiků. Je to zajímavá kapitola českého etnika v zahraničí. Střídal se režim vlády, ale tyto změny nijak neovlivnily ani dobrou pověst o pili a hospodárnosti našich krajanů ani svéráznost národní kultury. Přáním krajanů bylo vždy udržovat nejužší vztahy s historickou vlastí. Příchod totalitního stalinovského režimu s jeho Gulagy, hladomory, násilnou kolektivizací a potlačením základních svobod osobnosti prakticky vedl k zániku kultury národnostních menšin. Tyto události vzbudily u krajanů touhu po návratu do vlasti. První reemigrační vlna proběhla před 50 lety po skončení 2. světové války, v níž krajané, většinou volyňští Češi, hrdinsky prokázali své právo na návrat. V tu dobu, bohužel, došlo k tomu, že stalinový režim neumožnil návrat do vlasti Čechům, bydlícím u hranic a mimo hranice bývalé Volyňské gubernie. Na další návrat čekalo se skoro 50 let, tentokrát z ekologických důvodů.

Rok 1986 byl pro české vesnice Malá Zubovština a Malinovka v Žitomířské oblasti poznamenán černobylskou tragédií. Sovětské vedení se snažilo utajit rozsáhlé negativní následky černobylské havárie. Světlo v tunelu se objevilo v době "glasnosti" a Gorbačovovy "perestrojky". Tehdy se ukázalo,

že M. Zubovština a Malinovka, vzdálené 60-70 km od Černobylu, jsou v zamořené radioaktivní zóně. Pro nás to nebylo žádné tajemství. Periodicky jsem osobně měřil pomocí dozimetru úroveň radiace na pozemcích v Malé Zubovštině. Hladina radioaktivity, zejména v příkopech a pod okapy přesahovala i tak "korigovanou" normu. Skutečná post-černobylská situace spatřila svět díky "perestrojčným" novinářům. Bylo zřejmé to, že unikátním kompaktním usídlením Čechů na Ukrajině hrozilo nebezpečí a zánik. Mnohé rodiny, zejména rodiny s dětmi, se snažily stěhovat do takzvaných čistých zón. A to znamenalo konec české kultury, českého jazyka, udržovaného tak pečlivě vesnickými rodinami. A hlavně to byla hrozba pro zvrácený nejempro dnešní, ale i budoucí generaci krajanů.

Jsem rád, že v chápání této situace jsem nebyl jediný, kterému se podařilo vytvořit skupinu rodáků z Malé Zubovštiny se stejnými názory. Naším cílem bylo tuto nepřehlednou situaci změnit. Nejlepším východiskem by byl návrat do historické vlasti. V počáteční fázi "perestrojky", kde se nedalo předvídat úslodí, nebylo skoro možné deklarovat tento cíl. Věděli jsme, že individuální výpravy na generální konzulát ČSSR v Kyjevě za Brežněva obyčejně končí nepříjemným pohovorem s "kompetentními orgány". Bylo zapotřebí zvolit jinou cestu, kterou napovídali sám život.

Ekonomická a politická situace na začátku 90. let pozvolna napovídala, že se blíží krach existujícího sociálního systému. Liberální M. Gorbačov se snažil zahájit reformy, které by pomohly napravit tuto neutěšitelnou situaci. Reformy se dotkly i sféry národnostních vztahů. Tak v republikách byly přijaty zákony o jazycích, začaly vznikat různé národnostní kulturní spolky apod. Bylo logické použít těchto legitimních nástrojů, které poskytovala "glasnost" a "perestrojka".

Co mohou žáci?

Přijetí jazykového zákona na Ukrajině dalo první možnost určitým způsobem ukázat, že na Ukrajině žijí také Češi a mají právo na svůj jazyk a kulturu. Od roku 1936 byla uzavřena drtivě většina národních škol. Přestala existovat i česká škola v Malé Zubovštině,

podobně bylo s češtinou i v jiných místech kompaktního obydlení krajanů. Díky iniciativě ředitele školy v Malé Zubovštině Mgr. Jaroslava Ornsty, známého na Ukrajině jako překladatele české literatury, dostaly děti možnost seznámit se s češtinou v rámci etnografického kroužku.

Prvním našim krokem byla snaha zavést mateřský jazyk jako řádný předmět, kde byla početná skupina dětí z českých rodin. Když je "glasnost", tak proč by nebyl slyšen hlas těch, kdo mateřštinu nejsou potřebují? A to znamená hlas samotných žáků.

Spolu s žáky malozubovštinské školy Ludmílou Gabrielovou jsme připravili dopis vládě Ukrajiny s prosbou o zavedení českého jazyka ve školách. Ludmíla oběhla řadu školních kamarádů a kamarádek, kteří se také stali signatáři tohoto dopisu. Bohužel neodbyl žádnou odpověď. Ředitel školy byl informován, že ministerstvo školství připravuje osnovy pro vyučování českého jazyka. To by malý úspěch, kterého si málokdo všiml jakodalekosáhleho tahu k možnému (vypadlo to jako fata morgana) návratu do vlasti. Ještě připomenou krajanům známý fakt, že před skutočným návratem do Čech díky spolupráci Společnosti J. A. Komenského na Ukrajině a Generálního konzulátu ČSFR v Kyjevě s ministerstvem školství Ukrajiny na vesnici působila češtinářka z Prahy.

Zdali se československá veřejnost dověděla o situaci černobylských krajanů?

Díky "glasnosti" mohli zahraniční novináři prvním po celém území bývalého svazu. Prvním českým novinářem, který Malou Zubovštinu navštívil, byl šéfredaktor svobodného slova pan Petřik. Bylo to asi v roce 1986, ještě na začátku perestrojky. Pochopitelně je to dobře nemohla být o žádné reálné perestrojce řeč. Místní nomenklatura se snažila setravně ukázat život obyvatelstva v duchu "pokazuchy" (jenom fasády). Český novinář byl při návštěvě Zubovštiny obklopen svitou partajní nomenklatury oblastní a okresní úrovně, v jejíž přítomnosti krajané neměli možnost svobodně komunikovat na žhavá témata prozatím tradičně počítávali strach z náčelníků. Po skončení oficiální čestí setkání ve vesnickém klubu jsme s manželkou (byl jsem náhodou ten víkend na vesnici) v krátkém rozhovoru panu Petřikovi

ukázali na některé problémy sociálního a kulturního života krajanů. Cítil jsem na sobě nepřátelské pohledy nálečníků a slyšel jejich dotazy k místnímu vedení: "Kdo to je?" - "Zeť učitelky Pelcové, docent z Kyjeva", zazněla tichá odpověď.

Tato první návštěva českého redaktora, jak jsem se později dověděl, nenášla svého zveřejnění na stránkách československého tisku. Asi to předlistopadový režim neumožnil. Řada článků a film o černobylských krajanech podle scénáře pana Petříka spatřila svět až po sametové revoluci.

Manifest 18

Listopadové události roku 1989 v ČSSR, známé pod jménem sametová revoluce nám poskytly nové možnosti. Přišla doba systémových akcí. V prosinci roku 1989 vznikla iniciativní skupina pro obrození Společnosti J. A. Komenského na Ukrajině ve složení: Mgr. Marie Iljuková (Černá), CSc., vědecký pracovník, doc. Stanislav Černý, CSc., vysokoškolský učitel, Mgr. Jaroslav Černý, hudebník, Stanislav Gabriel, student vysoké školy pedagogické, a také autor těchto řádků. Vlastně to byla většina skupina příbuzných, ale v tom nevidím nic zvláštního, nebyla to proslová v bývalém SSSR "semějštnost", poněvadž čile této skupiny vyjadřovaly to, co vědomě a podvědomě cítila drtivá většina našich krajanů: je zapotřebí něco dělat v situaci, kde Černobyl představuje obrovskou hrozbu pro další existenci českých vesniček, na které padá jeho zhoubné radioaktivní záření a prach. Dobře jsme si uvědomovali, že individuální aktivity jednotlivců nejsou to, co dokážou, že je nutné spojit síly krajanů, aby bylo možné čelit zoufalé situaci.

Skupina připravila výzvu k prezidentovi (v tu dobu nebyl ještě zvolen) a předsedovi vlády ČSSR, která později obdržela název "Manifest 18" - výzvu podepsalo 18 rodin z Malé Zubovštiny a Kyjeva. Protože jde o první historický dokument, týkající se našeho návratu, uvádím všechna jména signatářů: rodiny Stanislava a Oxany Gabrielových, Lenky Gabrielové, Jaroslava a Vlasty Horských, Vjačeslava a Vlasty Markových, Alexandra a Anny Horských, Anny Pišlové, Borise a Anny Pelcových, Jaroslava a Jevegenji Pelcových, Alexandra a Emý Erpsových, Vladimíra a Ludmily Černých, Antona a Anny Černých (všichni z Malé Zubovštiny), Aliny Pišlové, Valerie Makarova, Marie a Borise Iljukových, Stanislava Černého, Jaroslava Černého (Kyjev), Tamary Erpsové (Vinnica), Stanislava a Anny Pelcových (Krym). Touto cestou bych chtěl poděkovat všem signatářům, kteří nám uvěřili a bez obav prokázali svou občanskou pozici. Pochopitelně, že iniciativní skupina oslovila také jiné české rodiny, ale v tu dobu řada lidí měla ten známý setrvačný strach z režimu, takže také chování respektujeme a nevidíme v něm něco nepřírovného.

Po vánočních svátcích, 26. prosince 1989 byla tato výzva doručena konzulu ČSSR v Kyjevě panu Zdeňku Humlovi, který spolu s konzulem Vladimírem Halenarem nás (Stanislav Černý, Marie a Boris Iljukovi) laskavě uvítal a sliboval předat dokument české straně.

Dovolují si poprvé v našem krajaněmském tisku zveřejnit tento historický dokument:

Prezidentu československé republiky a předsedovi vlády ČSSR

My, Češi, bydlící na Ukrajině, se obracíme na Vás. Skoro 120 let minulo od doby, kdy se naši předkové - po náuku púdy od statkářů carského Ruska přestěhovali na Ukrajinu za účelem vyhledání šťastného života.

Održeni od vlasti mělo svůj vliv na jazyk a bohatou kulturu přestěhovalců. Stalinská "železná opona", neodvůdné represe, uzavření českých škol, pokus o asimilaci obyvatelstva v "jednotný lid" neznámého původu v době brěžňovsko-suslovské stagnace a ideologie způsoby citelnou ztrátu na rozvoj malých etnických skupin Čechů na Ukrajině.

Dnes řada obcí v žitomirské oblasti, kde jsou kompaktně usídleni Češi, je vystavena negativnímu dopadu černobylské tragédie. Máme strach o osud našich dětí, vnuček a také budoucí generace z hlediska nejenom fyzického zdraví, ale i z hlediska morálního zdraví a hlediska národnosti a kulturního.

Ve svém snažení o záchranu a rozvoj národních tradic, jazyka a kultury, s odkazem na mezinárodní závazky SSSR a ČSSR, týkající se lidských práv, obracíme se na Vás s prosbou projednat tyto otázky:

1. O možnosti návratu na území historické vlasti všech českých rodin, které o to budou mít zájem a další zapojení k novým změnám, trvajícím v ČSSR

2. O poskytnutí možností krajanům ve vzdělávání na školách v ČSSR

3. O zavedení stálé kulturní, vědecké a turistické výměny pro naše rodáky na základě příznivých podmínek

4. O podpoře činnosti kulturně-osvětové činnosti Čechů a Slováků, o jejíž vytvoření se tady na Ukrajině snažíme

Brzo přišla odpověď od Československého ústavu zahraničního, kam ministerstvo zahraničních věcí ČSSR směřovalo náš výzvu. Na oči mi přijalo podpořená česká strana čekala se očekáním vznik veřejné krajaněmské instituce, se kterou by mohla začít spolupracovat. Tato doba zpráva byla pro nás skvělou motivací k dalším činům.

Podporu potřebovali jsme i my na Ukrajině. Podobně jako i jiné kulturně osvětové společnosti, našli jsme pochopení Ukrajinského fondu kultury, který byl ochoten zúčastnit se založení našeho krajaněmského sdružení.

Iniciativní skupina díky hlasitosti své činnosti se zvejšovala. Dodatečně se do jejího složení zapojili Alexandr Zedník, redaktor ukrajinského rádia (Sašovi jsme velmi vděční za to, že zprávu o vzniku naší skupiny uslyšela celá republika), Viktor Javůrek (Korosten), Alexandr Zinčenko-Haupt a Karel Vasil (Kyjev), Alexandr Drbal (Lvov).

Dále krajaněmské události nabraly velký obrat. Dne 25. ledna 1990 iniciativní skupina uspořádala v Malé Zubovštině ústavodárné shromáždění (bylo přítomno 350 osob), kde byla založena první pobočka budoucího krajaněmského sdružení - Korostenké oddělení Československé kulturně osvětové společnosti J. A. Komenského na Ukrajině. Předsedou oddělení byl zvolen Viktor Javůrek, místopředsedy Jaroslav Ornst (Malá Zubovština) a Vladimír Černý (Korosten). To byla největší oddělení s počtem více než 1000 krajanů.

Dne 10. února 1990 na pozvání korostenké pobočky Malou Zubovštinu poprvé v dějinách vesnice navštívili diplomaté - pracovníci generálního konzulátu ČR v Kyjevě: konzul Dr. Zdeňk Huml, konzul Dr. Vladimír Halenar, vicekonzul Rostislav Hába. Klub byl plný. Postlataková atmosféra, kterou vnesli hosté, ovládla také i krajané. Českoslovenští zastupitelé uvítali vznik krajaněmské pobočky společnosti J. A. Komenského a zároveň vyslechli příání krajanů o pomoc v zoufalé situaci spojené s Černobylem. V malozubovštinské škole, kde byla obnovena výuka češtiny, se hosté zúčastnili oslav přibuznosti českého slabikáře a ukrajinského bukvarě. Jako dar věnovali škole české slabikáře, slovníky, knihy o vlasti, sportovní nářadí apod. Po několika dnech poté konzul Vladimír Halenar navštívil obce Malinovu, kde tato slavnostná akce našla své pokračování.

Bylo patrné, že v očích krajanů zaslula naděje na příchod nových radostných změn v jejich životě.

Doc. Boris Iljuk (Pokračování tohoto článku uveřejníme v příštím čísle Zpravodaje)

Vzpomínáme na našeho krajanu, baletního mistra Vladimíra Libovického.

Vladimír Libovický pocházel z Novin Čechsk. Odešel do Prahy, do své vlasti. V Praze studoval a těžce se probíjel, neměl zde nikoho známého. Po ukončení odborných škol v Praze byl angažován ve Velké operě, odtamtud odešel do Slovenského národního divadla v Bratislavě, kde byl již jako baletní mistr. Po třech letech byl jmenován ministerstvem školství uměleckým šéfem Národního divadla v Uhrořdu. Po obsazení Uhrořdu Maďary, odešel do Prahy a odtud s baletem Národního divadla do Švýcarska na mizinárního festival, kde Libovického choreografie měla velký úspěch. Dostal okamžitě nabídku opery v Curychu. Libovický přijal a zůstal v Curychu. Po obsazení Československa hned se hlásil a dal se k dispozici prezidentu Dr. Eduardu Benešovi. Libovický konal platné služby pro odboj, podporoval finančně naši armádu v zahraničí, organizoval a vedl vojenské spojenecké divadlo pro intervanované ve Švýcarsku. Po skončení jeho postání ve Švýcarsku povolala ho naše vláda v Londýně do Anglie.

Okamžitě se hlásil do naší armády a odjel na frontu, odkud se vrátil se západní armádou do Prahy. Po vátce Vladimír Libovický, baletní mistr a režisér, měl mnoho úspěchů, ale netoužil po osobní kariéře. Náš krajan vyhověl žádosti Svazu Čechů z Volyně, aby věnoval své věstranné a bohaté zkušenosti a znalosti k povznesení kulturní úrovní svých krajanů a přestěhoval se z Prahy do Trvřic u Zátce. Prvním úkolem, kterého se podjal, bylo organizování souboru volynské mládeže při SCV v Zátci. Již 29. 11. 1947 uspořádal první vystoupení volynské mládeže v Zátci v režii V. Libovického. Za pomoci dalších našich krajanů se podařilo mistru Libovickému uspořádat mnoho kulturních akcí a jako nejvýznamnější tři olympiády.

Mistr Libovický poznal, že ČSM je vedeno jiným směrem a že již se s tím nemá nic dělat a proto došel zpět do Prahy. V Praze se za tu dobu hodně změnilo, ti, kteří mistra Libovického vztali jako zahraničního bojovníka ze západu, teď se mu spíše vyhýbali. Mistr Libovický zjedl do ukrajinského divadla v Prešově, kde ho velmi pěkně přivítali a nabídli mu angažmá a on na chvíli působil v ukrajinském divadle v Prešově. Vrátil se do Prahy jako důchodce a začal v Pšarech u Prahy včelářit. Lásku ke včelkářství zdědil po svém otci, který byl na Volyni vyhlášeným včelářem.

Václav Bižovský

zvozek. Ten malý zvonček zvozek volá k ohni hasiče a občany a zvolnil jim umíráček, když některý z občanů oděhl na věnost. Před zdězem do Čech, do staré vlasti dělá, byl tento malý zvozek slavnostně předán ukrajinské obci Dorohostaje.

Nás ponocný již dávno není námi, ale stále již vzpomínka na laskavého, obětavého a dobro-srdčného člověka.

Vi. Pospišil, Teplíce

NAŠI JUBILANTI...

Dne 13. února oslavila 80 let Nina Dobosharevich roz. Vignerová z Lucka, bytem v Londýně. Účastnila se boju na Sítředním Východě v anglické armádě. Všichni ji přejeme zdraví do dalších let.

Bratr Viktor, Milánka a Víta

Za region Praha přejeme jubilaněce pevně zdraví a hodně životního elánu Irena Malinská-Smidtová

Region Cheb

Dne 22. 1. 2000 se dožila 75 let Ludmila Máčová roz. Prošková ze Sofievky, vedoucí regionu Cheb. Je zakládající členkou a spolu se svým manželem Jiřím Máčou hnacím motorem činnosti české organizace SCVP, iniciátorkou a organizátorkou všech akcí. Jménem všech členů organizace jí při této příležitosti děkujeme za obětavou práci a při této příležitosti děkujeme za obětavou práci a při této příležitosti děkujeme za obětavou práci a při této příležitosti děkujeme za obětavou práci a při této příležitosti děkujeme za obětavou práci, které výkoně členové oceňují. Takže - Lído, děkujeme a vydrž!

Za region: Libuše Pančárová a Vladimír Zřval

Region Nymburk

Dne 20. 1. 2000 se dožilo 70 let krajano od Černobylu z vesnice Malá Zubovština Josef Ornst, nyní bytem Butoves na Jičínsku.

Hodně zdraví a štěstí přeje za region Jar. Ornst

Region Domažlička

2. 1. se dožila 60 let Miler Václav z Mezhoř. 5. 1. - 76 let Emilie Tomanová z Malé Malahovy. 29. 1. - 76 let Marie Lokvenčová z Polčí. 2. - 70 let Červenka Borís z Plzně. 25. 2. - 75 let Malá Aneta ze Srb. 3. - 70 let Lochman Karel z Plzně. 12. 3. - 90 let Vokráčka Jaroslav ze Staňkova. 16. 3. - 84 let Ledvinova Olga ze Srb. 5. 4. - 65 let Hubatová Marie z Horšovského Týna. 11. 4. - 90 let Králíčková Alexandra z Mutěňína. 22. 4. - 90 let Šimek Antonín ze Srb. 24. 4. - 81 let Zajícová Marie z Dourbavy. 5. 5. - 75 let Hlaváč Josef z Otova. 5. 5. - 80 let Poláčková Marie z Plzně. 13. 5. - 70 let Pýtelková Naďa z Horšovského Týna. 12. 6. - 60 let Ing. Lokvenec Slavomír z Polčic. 19. 6. - 75 let Kraslová Anna z Nýřan. 27. 6. - 60 let Kučera Anatol z Horšovského Týna.

Do dalších let přejeme jubilantům pevně zdraví, štěstí v životě.

Za region Brat. Vokáč

Region Olomouc

Dodatečně uvádíme, že v 1. čtvrtletí t. r. se dožívá 75 let pl Marie Nováková. Štěstí a zdraví přeje

za region Tengler V.

Region Olomouc - část Šternberk

Dne 15. 1. se dožila naše krajanka pl Helena Pěničková ze Lhoty u Šternberka 80 let. Její rodná

obec na Volyni bylo Hlinsko. 1. 2. oslavuje 65 roků pl Jiřina Suchanová z Babic u Šternberka, pocházející z Ulbrava. 9. 2. oslaví své 70 narozeniny p. Josef Bendl z Mladjovic, jeho rodná ves byla Curkov.

Všem oslavěncům mnoho zdraví, štěstí a rodninné pohody přeje

za region Viktor Ráza

Region Chomutov

29. 12. 99 se dožila životního jubilea 80 let naše členka Evženie Chárová nar. v Čeljabinsku, bytem v Chomutově. 26. 3. se dožije 85 let pl Larisa Brdová, byt. učitelka z Ulbrava na Volyni, bytem v Chomutově. 28. 3. se dožije životního jubilea 80 let pl Helena Slavíková z Teremna na Volyni, bytem v Chomutově.

Všem přejeme do dalších let hodně zdraví za region

Jiřina Kačerová a Alexandr Hlůšek

K prání zdraví, štěstí a spokojenosti v dalších letech života se připojuje i redakce Zpravodaje!

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Chomutov

29. 1. zemřela po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 77 let členka našeho regionu pl Evženie Vidlová roz. Krovská ze Zdobuova na Volyni, bytem v Chomutově.

Uptimmou soustrast projevuje za region

Jiřina Kačerová a Alexandr Hlůšek

Region Uničov

Oznamujeme všem krajanům, že nás 19. 1. navzdý opustil po krátké těžké nemoci ve věku 80 let pan Leon Růžička, který se narodil na Volyni ve vesnici Chomut.

Byl příslušníkem 1. čsl. armádního sboru Ludvika Svobody, s nímž jako rotmistr 12. čsl. tankového prapore prošel přes Duklu ad do Československa.

V boji u Orla byl vážně raněn. S následky zranění se potýkal po celý život.

Byl nositelem válečného kříže a řady dalších významných. Rozloučení se všemi vojenskými poctami se uskutečnilo 28. 1. 2000 v krematoriu v Olomouci. Čest jeho památce!

Za region Uničov Josef Volák

Region Olomouc - část Šternberk

19. 5. 1999 zemřel náš krajano Josef Babák ze Lhoty u Šternberka ve stáří 71 roků. Pocházel z Moldavy. 19. 9. 1999 zemřel Vladimír Němec z Mladjovic, příslušník 1. čs. armádního sboru ve stáří 84 roků. Jeho rodná obec byla Zálesí.

Čest jejich památce! Viktor Ráza

Region Karlovy Vary

Na věčnost oděšli into krajané a členové našeho regionu:

Pani Skobliková Marie z Kvasilovy, bytem v Karlových Varech, ve věku 74 let. Pan Gabriel Vladimír z M. Zubovštiny, bytem v Olově, ve věku 70 let.

Dne 14. 1. ve věku 77 let zemřel p. Jaroslav Matějko nar. v Miktitěch na Volyni, bytem v Austrálii. Vzpomínke, kdo jste ho znal! Za rodinu děkuje Josefa Olšovská.

Uptimmou soustrast pozůstajím za region projevuje

Věra Pelcová

Dne 19. 7. 1999 zemřel p. Václav Kovalský, bytem Dolní Povelice okr. Bruntál. Pocházel z Českého Račina na Volyni. Byl vojákem Svobodovy armády. Prošel těžká zranění, ale přesto se dožil 78 let.

Zprávu podává dcera Vlasta Fáborská z Opavy

Region Domažlička

3. 7. 1999 zemřela pl Marie Lamačová ve věku nedožitých 90 let, bytem v Malahově - původem z Lipín. 7. 7. 1999 zemřel pan Ledvina Antonin ve věku nedožitých 90 let, bytem v Meclově, původem z Nových Ivančic. Dne 9. 7. 99 zemřela pl Krejchbová Marie ve věku nedožitých 69 let, bytem v Mechově původem ze Sklíně. Dne 8. 1. 2000 zemřel p. Lokvenec Josef ve věku nedožitých 76 let, bytem v Polčicích, původem z Nových Ivančic.

Uptimmou soustrast za region

projevuje Břetislav Vokáč

Severomoravský region SČVP

oznamuje smutnou zprávu, že zemřel náš člen krajan Viktor Kracik ve věku 78 let z Nového Jiřína, nar. na Ládové na Volyni. Pozůstajím tímto vyjadřujeme uptimmou soustrast. Čest jeho památce!

Výbor regionu

Region Olomouc

Se smutkem oznamujeme, že 18. 9. 1999 nás opustila ve věku 92 let pl Marie Pěničková z Ulbrava, bytem Bystrice p. Hostýna.

Uptimmou soustrast projevuje

za olomoucký region V. Tengler

Redakce se připojuje s uptimmým projevem soustrasti všem pozůstajím po zemřelých.

DARY DOŠLE NA KONTA SDRUŽENÍ - leden 2000

Renata Hynjarová - 200 Kč. Marie Binová, Podbořany - 100 Kč. Josefa Nosek, Janovice - 100 Kč. Vilemína Maláková, Hříbovice - 100 Kč.

Region Praha: Vlasta Mitošinková, Praha - 100 Kč. Vlasta Vránová, Mímoň - 100 Kč. Rostislav Kaufman, Náchod - 100 Kč.

Region Olomouc: Libuše Štanbofova, Kožušany - 100 Kč. Marie Svobodová, Bystrice p. Hostýnem - 150 Kč. Vlastimil Kleibí, Litovel - 150 Kč.

Region Chomutov: Věra Opatrná, Železný Brod - 200 Kč. Slavěna Němcová, Chomutov - 50 Kč. Miroslav Krejchový, Kocleřov - 80 Kč.

Všem dárcům se srdce děkujeme!

Peněžní dary pro potřeby regionu K. Vary

Četková Libuše - 200 Kč. Klima Antonie - 200 Kč, Topinková Anna - 100 Kč, Cingrošová Anna - 100 Kč a Tichá Ludmila - 50 Kč.

Všem dárcům za region děkuje Věra Pelcová

Důležitě upozornění! Jelikož se mnoho dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 00000-1937591369/0800, CS spořitelna a. s. - Melantrichova 5, Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svénická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení. Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a - veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebenáčkách 20, 150 00 Praha 5

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský Šfédrodatok: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžadné rukopisy se nevracují. Příspěvky zasílejte do 31. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podáváním novinových zásklek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo 20. 2. 2000

Tiskne NEOSET Praha 2, Neklanova 17.